

(א) לקמן נט: ד"מ פא:
זיה"מ (ב) [שנת זכ: וי"ג
ועי' תוס' מתנות עה: ד"ה
תבא:] א לקמן ט:
(ד) [יבמות כד: וי"ג],
(ה) לקמן ט, (ו) כ"א: הכי,
(ז) [ועין תוספות לקמן מח:
ד"ה ושמואל],

הגהות הב"ח

(א) בששנא עד שקבל
עליו בעל הבית לשמור:
(ב) תוס' ד"ה אלמא וכו'
דן הוא שיפטר לרבי:
(ג) ד"ה ואפילו וכו'
(ד) דאינו אלא מלאה:

לעני רש"י

אנפודר"א [אנפודר"א].
מחלה בבמה.

רבינו הגנאל

מתני'. הקדר שהכניס
קדירותיו לחצר בעל הבית
כול'. פיר', שלא ברשות,
שאמ' לו בעל חצר אל
לפיכך בעל הבית והכניסם, לפיכך
חייב בנזק קדירות בנוק
בהמות של בעל הבית.
ואם הכניס ברשות, לרבנן
קבולי בעל הבית
חצר נטירותא דקדירות
ואפילו נשברו ברוח, אבל
בעל קדירות לא מחייב
אפילו בסתמא הכי אוקמה
רבא ליהא מחתיקין. תברא
מי ששנה זו לא שנה זו.
פי' שבושה היא שנשבע,
כדגרסינן בפרק ואלו
מגלחין במבוא דסמך
הגויז מאי תברא אמ' רב
יצחק בריה דרב יהודה
תברי בתי. פירוש אחר
בוודאי שוברת זו את זו
ומי ששנה זו לא שנה זו.
הכניס פירותיו לחצר בעל
הבית שלא ברשות כול'.
אם הוזהב בהו חייב, אמ'
רב לא שנו אלא הוזהב
בהו בעל הפירות חייב,
אלא כשהוזהב בהו,
אבל אם הוזהב מן
האכילה פטור. מאי
טעמא, היה לה שלא
תאכל. וסלקא הכי דהא
אוקמה רבא למתניתין
הקדר שהכניס קדירותיו
לחצר בעל הבית אם
הכניס ברשות שמירת
קדירות קיבל עליו אפילו
נשברו ברוח, וכן המכניס
שורו לחצר בעל הבית אם
הכניס ברשות אמרי'
שמירת שורו קיבל עליו
ואפילו חנק עצמו, שינויי
גינהו לרבנן אליבא דרב.
אזנפתא דהני פירי. ס"א
אפרותא, והוא סם המות
של בהמה. אבל חטים
והרריז ומת, פטור.

מתני' היה אצו או צנו. של בעל הבית צמחו: משלם אם
הכופר. בגמ' [מח:] פריך הא תס הוא ואמאי נקט הכי? גמ' עעמא
דשלא נרשום. משום הכי אם הוזהב בהו בעל קדירות חייב: מני
רבי היא. דאמר כפיפא ככולן אינו חייב כו' דקס"ד דלרבנן כי
הכי דבעל חצר צמחו נרשום מניח
בנוק קדירות דכסתמא קביל עליה
נעירותא הכי נמי מיחייב בעל קדירות
בנוק בעל הבית דכסתמא כי יהי
ליה בעל הבית רשומא למיעל קביל
עליה קדר נעירותא דלא ליזקו
קדירותיו לבעל החצר: כדברא. קשה
אהדי רישא וסיפא דמ"ק ומי ששנה
זו לא שנה זו ותנאי היא אליבא
דרבנן מר סבר פליגי רבנן עליה
דרבי ומר סבר לא פליגי: אפי' נשברין
צרות. דעול ואנטריה לך קאמר ליה
אזל בעל קדירות לא קביל עליה
מידי: לא שנו. הא דקמי' אם הוזהב
בהו בעל הפירות חייב: אזל אכלה.
יותר מדאי ומתה: נאפרותא. עשז
דעבדא למיכליה והוא סם המות
לבהמה: ופסריו. אנפודר"א בלע"ז:
היכא דקביל עליה נעירותא. כגון
לרבנן סתמא ולרבי דאמר ליה כנוס
שוקר ואני אשמרנו: דנפשיה.
שלא יגמנו שורו ולא ישכנו כלזו:
הויא

הבית וכו': אמר רב ילא שנו אלא שהוזהב בהו האכלה פטור מאי
טעמא? הוה לה שלא תאכל אמר רב ששת אמרי' כי ניים ושכיב רב אמר
להא שמעתא דתניא ^אהנותן סם המות לפני בהמת חבירו פטור מדיני
אדם וחייב בדיני שמים סם המות הוא דלא עבידא דאכלה אבל פירות
דעבידא דאכלה בדיני אדם נמי מיחייב ואמאי הוויא לה שלא תאכל אמרי' הוא
הדין אפילו פירות נמי פטור מדיני אדם והא קמ"ל דאפי' סם המות נמי דלא
עבידא דאכלה חייב בדיני שמים ואיבעית אימא סם המות נמי באפרותא דהיינו
פירי: מיתבי יהאשה שנכנסה לטחון חטים אצל בעל הבית שלא ברשות
ואכלתן בהמתו של בעל הבית פטור אם הוזהב חייבת ואמאי נימא הוה לה
שלא תאכל אמרי' ומי עדיפא ממתניתין דאוקימנא שהוזהב בהו ודקארי לה
מאי קארי לה אמר לך בשלמא מתניתין קתני אם הוזהב בהו שהוזהב בהו
הוא אבל הכא קתני אם הוזהב ולא קתני בהו אכילה הוא דקתני ואידך
אמר לך לא שנה ת"ש הכנים שורו לחצר בעה"ב שלא ברשות ואכל חטין
והרריז ומת פטור ואם הכנים ברשות בעל החצר חייב ואמאי ה"ל שלא
יאכל אמר רבא ברשות אשלא ברשות קרמית ברשות שמירת שורו
קבל עליו ואפי' חנק את עצמו: איבעיא להו הויא דקביל עליה
נעירותא מהו דנפשיה הוא דקביל עליה או דלמא אפילו נעירותא דעלמא
קביל עליה ת"ש דתני רב יהודה בר סימון בנוקין דבי קרנא הכנים פירותיו
לחצר בעל הבית שלא ברשות ובא שור ממקום אחר ואכלן פטור ואם
הכנים ברשות חייב מאן פטור ומאן חייב לאו פטור בעל חצר [וחייב
בעל חצר] אמרי' לא פטור בעל השור וחייב בעל השור ואי בעל השור
מאי

נכנסה לטחון. רבותא נקט שאף על גב שזה משתכר צרכיים לרין רשות:
אז דלמא אפי' טעמא נמי. וא"ת דאפילו נשברו צרות מנאיה אמר לעיל דקביל וי"ל דמנעיה ליה אי הוי דחוי דעלמא ליה לא ועי'ל
נעירותא דעלמא כגון צרהמות של אחרים דלא חסיק אדעתיה שיכנסו צהריו ויגמרו את שורו של זה מנעיה ליה אכל את ילא
השור חוץ מחצרו של בעל הבית וצאו שוריים ונגמרוהו לא מנעיה ליה דהא פשיטא דמקבל עליה נעירותא אפילו מעלמא כיון שישל חוץ לחצר:
מאי לא פטור בעל החצר וחייב בעל החצר. וא"ת וילך ויתבע מצעל השור ויש לומר כגון דההוא שור הוי של חרש שוטה
וקטן דלאו בני תשלומין נינהו א"ר זה יתבע מצעל החצר ובעל החצר יתבע מצעל השור:

אימא סיפא אם הכנים ברשות כו'. תימנה לר"י אמאי לא
דייק מתחלת הצבא דקמי' שלא צרשום ושברתן צהמתו
של בעל הבית פטור צרשום חייב דכסתמא קביל עליה נעירותא כרבנן
וקשה להוזהב בהו בעל הקדירות חייב כרבי ועל הצבא צפני עממה
היה יכול להקשות רישא וסיפא רבנן
ומניעתא רבי וי"ל דמרישא אין יכול
לדקדק דשפיר מתוקמא כרבי ושלא
צרשום דנקט משום דצעי למתני
ואם הוזהב בהו בעל הקדירות חייב
אזל לא מני למימר דכולה רבנן
ושלא צרשום דנקט משום שברתן
צהמה של בעל הבית פטור דמשום
הא לא אנטריך דהא צהדיא קתני
סיפא ואם הכנים צרשום בעל החצר
חייב וא"ת צבא דהכנים שורו היכי מני
למימר נגח לשורו של בעל הבית חייב
דוקא שלא צרשום הא צרשום פטור
נשלמא קדירות ופירות פטור דכיון
דמנאיה הוזהב צהמתו של בעל הבית
דן ^אשיפטר לרבי דאמר כסתמא
לא קביל עליה נעירותא אזל כשנגח
שורו לשורו של בעל הבית אפילו
לרבי דלא מקבל עליה נעירותא אמאי
פטור צרשום לא יהא אלא חצר
השותפין וצחצר השותפין חייב וי"ל
דעכשיו סובר לרבי כשמתים שורו
צרשום הוי הוא כאלו מפרש צהדיא
שיפטר כל אחד ואחד צננימות שורו
ובכל נוקין ולפי האמת לרבי אם
הכנים שורו צרשום חייב חייב הוזהב
פטור כדלמיתין לקמן גבי כנוס
שוקר ואשמרנו:

מוסף רש"י
ואם הכנים ברשות בעל
החצר חייב. בנוקין, דפי
אמר ליה עול, עול ואנטר
לך קאמר ליה ^אבי' פא:
ביצה ח. רבי אמר כו'
עד שיקבל עליו
לשמור. דעול ומי ונטר
לך קאמר ליה ^אבי' פא:
טעמא קשין אהדי
יבמות יג. קשאי רישא
לפיכך (כתובות שוה).
פטור מדיני אדם. לשלם,
וחייב בדיני שמים.
פורענות לשלם לרשעים,
שנתמון להפסיד את ישראל
(יבמות יג).

הוה לה שלא תאכל. אין לפרש
לכך פטור דחשיב כרוח
שאניה מנאיה דהא לקמיה אמרינן
דצרשום חייב גבי היה אוכל חטין
והתרין ומת משום דצרשום מקבל
עליה נעירותא ומה צדק והלא ש"ח
פטור צרות שאניה מנאיה דכפי' צריש
המתים (לעיל דף ס:). אלא היינו טעמא
כיון שצמתתיו מציא עליו דצר
שמויקו אינו ראויה זה להחמיצו צדק:
באפרותא. והא דלא אשמעינן
צבא רפירותא לרבנותא

נקט סם המות אפי' פטור מדיני אדם:
נכנסה לטחון. רבותא נקט שאף על גב שזה משתכר צרכיים לרין רשות:
אז דלמא אפי' טעמא נמי. וא"ת דאפילו נשברו צרות מנאיה אמר לעיל דקביל וי"ל דמנעיה ליה אי הוי דחוי דעלמא ליה לא ועי'ל
נעירותא דעלמא כגון צרהמות של אחרים דלא חסיק אדעתיה שיכנסו צהריו ויגמרו את שורו של זה מנעיה ליה אכל את ילא
השור חוץ מחצרו של בעל הבית וצאו שוריים ונגמרוהו לא מנעיה ליה דהא פשיטא דמקבל עליה נעירותא אפילו מעלמא כיון שישל חוץ לחצר:
מאי לא פטור בעל החצר וחייב בעל החצר. וא"ת וילך ויתבע מצעל השור ויש לומר כגון דההוא שור הוי של חרש שוטה
וקטן דלאו בני תשלומין נינהו א"ר זה יתבע מצעל החצר ובעל החצר יתבע מצעל השור: